

Книги місцевих авторів в книгозбірні Острозької центральної районної бібліотеки

Славна земля рівненська своїми талантами, зокрема Острожчина. Із древнім Острогом справедливо пов'язується зародження і становлення полемічної літератури. На Острозькій Біблії, видрукованій першодрукарем Іваном Федоровичем, приймав присягу Президент України Віктор Ющенко. Освячена наша земля слідами Тараса Шевченка, Миколи Костомарова, Уласа Самчука...

Багата і різноманітна літературна карта Острозького краю, де творили діячі літератури від давнини до наших днів. Тут представлені твори прозаїків, поетів пов'язаних з Острожчиною, її уродженців, які є гордістю не лише нашого краю, а й України. Окрім творів, подано також біографії митців, з яких можна дізнатися про найважливіші віхи їх життя.

Величчю духа і силою національної ідеї приваблює творчість таких поетів, як Олекси Стефановича, Оксани Лятуринської, Антона Павлука.

Багаті творчі традиції краю продовжують наші сучасники В. Романюк, З. Стрихарчук (Шустова), П. Кралюк, А. Криловець, В. Кучерук.

Грабоус В. О. (15.X.1935 – 30.IX.2004)

Володимир Опанасович Грабоус (15 жовтня 1935 р., с. Мощаниця, Острозького району на Рівненщині – 30 вересня 2004 р., Рівне) – український поет, байкар, сатирик. Закінчив Львівський сільськогосподарський інститут (економічний факультет). За професією – вчений агроном-економіст. Навчався в аспірантурі. Постійно працював у сільськогосподарському виробництві. Був нагороджений орденом «Знак Пошани» та медалями. Окремими виданнями вийшли збірки сатири та гумору «Авторитетний Дзвін» (1987), «Грім з ясного неба» (1989), «Осел на посаді» (1991), «Заслужений цапок» (1991), «Гадюка та Журавель» (1992), «На чисту воду» (1993), «Байки» (1993), «Вельможний Крук» (1995), «Галасливі папуги» (2001). Член Національної спілки України. Твори перекладалися російською та білоруською мовами.

Грабоус В. Вибрані твори. – Рівне: Азалія, 2004. – 256 с.

В збірці зібрані байки та гуморески, видані раніше окремими виданнями «Вельможний Крук», «Заслужений цапок», в яких автор висміює бюрократів, носіїв антигуманної психології, засуджує любителів позити за чужий рахунок, хабарників і казнокрадів, а також пропонує твори, в яких утверджує добро, справедливість та чистоту людської моралі.

Островський М. О. (29.IX.1904 – 2.XII.1936)

Островський Микола Олексійович народився 29 вересня 1904 року в селі Вілія Острозького району на Рівненщині в сім'ї власника винної крамниці. Із 1910 по 1913 рік хлопець навчався в місцевій церковно-парафіяльній школі. В 1915-1916 роках навчався в Шепетівському двокласному народному училищі, пізніше - працював на електростанції. 20 липня 1919 року вступив до комсомолу. Із 1921 року – в Києві: трудився у головних залізничних майстернях, був на комсомольській роботі. 1927 року Микола Островський прикутий до ліжка важкою хворобою. Написав широко відомі книги «Як гартувалася сталь» і «Народжені бурею». Із 2 грудня 1936 року письменника не стало, поховано його на Новодівичому кладовищі в Москві. Член Спілки письменників з 1934 року.

Островський М. Твори: в 3 т. Т. 1. Як гартувалася сталь: роман. – К.: Молодь, 1973. – 367с.

Автобіографічний роман в якому зображені героїчні події громадянської війни, роки становлення народного господарства та соціалістичного будівництва. Своє бачення людини, яка не шкодуючи здоров'я і навіть самого життя, бореться за світле майбутнє всього людства, автор втілює в образі головного героя роману „Як гартувалась сталь» Павки Корчагіна, який фанатично вірив в комуністичні ідеї, світову революцію, єдину планетарну республіку робітників та селян і натхненно боровся за ці ідеали.

Островський М. Твори: в 3 т. Т. 2. Народжені бурею: роман; Статті; Промови; Бесіди. – К.: Молодь, 1973. – 350 с.

Роман «Народжені бурею» про події кінця 1919 – початку 1920 на заході України, становленні революційної самосвідомості трудящих (закінчена 1-а книга). У романі переданий революційний порив народу, часткою якого відчуває себе Корчагін. Роман грав мобілізуючу роль в роки Великої Вітчизняної війни 1941-45 і в дні мирного будівництва.

Стефанович О. К. (5.X.1899 – 4.I.1970)

Олекса Коронагович Стефанович народився 5 жовтня 1899 року в селі Мілятин Острозького району на Рівненщині в родині священика. В 1914 році закінчив духовне училище в Клевани, у 1919 році – Волинську духовну семінарію в Житомирі. У 1922 році виїхав до Праги, назавжди покинув Україну. В 1944 році залишив Прагу і переїхав у Міттенвальд (Німеччина), а в 1949 році – у Буффало (США), де і помер 4 січня 1970 року. Похований на українському кладовищі у Банд-Бруці біля Нью-Йорка. Окремі твори: 2 прижиттєві збірки (1927), “Зібрані твори” (1975), які об'єднали в 3 збірки, упорядковані автором. В Україні поезії Олекси Стефановича друкувалися в часописах “Дзвін”, “Дніпро”, “Україна” та ін. Надрукував кілька книг поезії.

Стефанович О. Возлюби її до крови: літературна спадщина. Дослідження. Документи. – Рівне: Азалія, 2003. – 139 с.

У цю збірку поезій О. Стефановича входять вірші, взяті з його помертної книги «Зібрані твори», що вийшла у світ 1975 року в канадському місті Торонто. Вона складається із збірок «3 книги «Поезії 1927», «Stephanos I» і «Stephanos II», з рукопису книги «Кінцесвітне», з добірки «Фрагменти I», з добірки «Фрагменти II», віршів з ранніх добірок.

Баталов В. Г. (27.I.1946 – 16.V.2011)

Баталов Валерій Гаязович народився 27.01.1946 року в селі Крупці на Хмельниччині. Закінчив Львівський державний університет ім. І. Франка. Працював редактором районної газети в Острозі. Із 1990 по 1994 рік – народний депутат України. Жив і працював в Острозі. Оповідання В.Баталова друкувались в журналах «Україна», «Дніпро», в обласних та республіканських газетах. Він є автором п'єси про І. Федорова «Смолоскипи запалали опівночі», за якою Львівським телебаченням створено однойменний телефільм. Окремими виданнями вийшли книги «Останній слід Цезаря», «Інтерв'ю не для преси».

Баталов В. Останній слід Цезаря. – К.: Молодь, 1983. – 183 с.

До першої книги прозаїка увійшла повість, де розповідається про мужність радянських чекістів у роки Великої Вітчизняної війни та оповідання, в яких автор показав себе спостережливим психологом, тонким ліриком. Він добре знав життя в селі, його жителів, вдумливо простежив й виписав образ молодого покоління.

Баталов В. Інтерв'ю не для преси: повість, роман. – К.: Рад письменник, 1989. – 367с.

Роман та повість прозаїка про найгостріші проблеми глибинки. Ситуації. Колізії, характери просто вихоплені з виру життя; автор відверто, принципово говорив про ті явища, тенденції, які ще недавно не мали широкого висвітлення у художніх творах. Захоплюючий, частково навіть детективний сюжет дав змогу письменнику показати життя у всій його повноті.

Гейкін К. П. (9.III.1924 – 1.II.2008)

Гейкін Костянтин Пантелейович народився 9.III.1924, в м. Маріуполь Донецької області. Ветеран Великої Вітчизняної війни. Після війни повернувся в рідне місто. Працював художником в будівельних організаціях. Згодом одружився. Його дружина родом з наших місць. В 1957 році подружжя переїхало до Острога. Працював художником в різних організаціях міста, згодом влаштувався в Острозькій художній майстерні, де трудився до виходу на пенсію.

Чимало віршів поета присвячено нашому рідному краю. Вірші друкувались в місцевій періодиці, в маріупольських, сумських, хмельницьких та київських газетах. Також писав картини. Помер 1 лютого 2008 року в м. Острозі Рівненської області.

Гейкин К. Краски родной земли. – Острог, 2001. – 106 с.

Неповторна природа Волинського краю надихнула поета на створення все нових і нових поетичних образів. В його віршах відчувається есенінська ніжність, вони характеризуються довершеністю образів. Спостережливість художника допомогла автору заглянути в потаємні куточки природи, вловити її вічну сутність. Чимало є у нього віршів філософського спрямування, в яких поет роздумує над буттям, місцем людини у суспільстві.

Маєвський І. М. (1.V.1924 – 28. X.2000)

Маєвський Іван Мусійович народився 1.05.1924 року в с.Собківці Волочиського району Хмельницької обл. в селянській сім'ї. До початку другої світової війни закінчив 9 класів. Довелося перебувати на окупованій німцями території. Переховувався і втівав з етапів при вивезенні в Німеччину. Перебував в німецькому концтаборі для військовополонених в 1943 році м. Ковелі Волинської обл. Після війни закінчив десятирічку. Навчався у Львівському медінституті. Сорок років працював лікарем в м. Острозі. Потім пенсіонер, інвалід II групи Вітчизняної війни. Друкувався в районній, обласній періодиці. Видав окремою книгою «Черепки: історична повість до 900-річчя Острога». Помер 28 жовтня 2000 року в м. Острозі Рівненської області.

Маєвський І. Черепки: Історична повість до 900-річчя Острога. – Львів: Вид-во „Центр Європи”, 2000. – 125 с.

Острог у середньовічний час в політично-економічному і культурному відношенні був більше значним від Києва. Згадується про напад численної татарської орди на Острог в 1578 року в той час, коли в замку відбувалося весілля княгині Катерини, доньки князя Василя-Констянтина Острозького. Напади на острозьку фортецю були частими.

Із історичних джерел відомо, що князь Острозький з повагою відносився до інших релігій, хоч був поборником і захисником православ'я. На фоні історичного антуражу написана ця повість.

Маєвський І. Дуб-нелинь: збірка повістей та оповідань. Вид 2-е, доповн. – Острог, 2007. – 368 с.

Прозова книга Івана Маєвського присвячена подіям Великої Вітчизняної війни, післявоєнного періоду, трагічним сторінкам життя в'язнів, що потрапили в лабети енкаведистського терору. Висока ліричність, пронизлива щирість, нещадна правдивість – ось прикметні ознаки цього твору.

Людські долі, зображені в книзі, сповнені драматизму і зумовлені часом колізій.

Маєвський І. М. Зимовий кальвін : збірка повістей, новел та оповідань. – Острог: Видавництво Національного університету «Острозька академія», 2008. – 492 с.

У книзі Івана Маєвського автор досліджує вічні проблеми добра і справедливості, обов'язку людини перед собою і суспільством, ставить персонажів у складні життєві ситуації, які вимагають від них повного і глибокого виявлення найкращих людських якостей.

Романюк В. С. (нар. 18.XI.1938)

Віктор (Віталій) Степанович Романюк народився 18 листопада 1938 р. в с. Завизові Острозького району на Рівненщині. Закінчив Львівський торговельно-економічний інститут, філологічний факультет Дрогобицького педагогічного інституту. Працював у системі споживчої кооперації в Мізочі Здолбунівського, Межирічах Острозького районів, у Стрию на Львівщині, був директором Стрийського будинку працівників освіти, нині завідувач відділу культури Стрийського міськвиконкому. Заслужений працівник культури України. Член Спілки письменників України з 1974 р. Автор поетичних книг “Тривожні зниці” (1969), “Калинові коні” (1973), “Крила буднів” (1978), “Високосний вік” (1982), “Голосом зернини” (1987), “Вічний верховинець” (1989), “Горинь” (1991), “Пора милосердя” (1993). Друкувався в багатьох журналах та літературних збірниках, ряд творів Віктора Романюка покладено на музику відомими композиторами. Б у в організатором національного відродження на Стрийському Підгір'ї у 1988-1993 роках, першим головою Стрийського міськрайонного Товариства української мови ім. Т. Шевченка, першим головою Стрийської крайової організації Народного Руху України.

Романюк В. Горинь: поезії. – К.: Дніпро, 1991. – 187 с.

Назву цієї книжки дало ймення української річки, яка протікає рідними місцями автора. Проте Горинь для поета – не просто географічний «знак», не лише символ малої багьківщини: це – образ ріки народної пам'яті, ріки священної і невисихаючої, що котить свої хвилі в майбуття

Романюк В. Сузір'я калини: поезії. – Стрий: «Щедрик», 1996. – 256 с.

До книги сучасного українського поета ввійшли поезії, написані в різні роки. У першому розділі «Великодній дзвін» переважають твори громадянського звучання. В них радість: Україна здобула волю, в них – біль: не всі ще українці усвідомлюють свою роль у розбудові нової держави. Привертає увагу розділ інтимної лірики – «Вербова китиця». Тут поет подає читачеві перлини поетичної творчості. Вони беруть за серце, читаються за одним подихом.

Романюк В. Не вмерла і не вмере!: статті, рецензії, розвідки, дослідження, доповіді, промови, виступи. – Стрий : «Щедрик», 1997. – 654 с.

Сучасний український поет, громадський і політичний діяч Віктор Романюк, який був організатором Руху і національного відродження на стрийському Підгір'ї, депутатом Верховної Ради України (1990-1994) вносить на суд читачів свою першу публіцистично-дослідницьку книгу «Не вмерла і не вмере!». У книзі п'ять розділів. Перший – «З національної трибуни» – включає велику за обсягом працю «Московізація» (1988-1996). У другому розділі – «З парламентської трибуни» - зібрані виступи на сесіях Верховної Ради України (1990-1994). До третього розділу – «З політичної трибуни» – увійшли доповіді і виступи на конференціях Товариства української мови імені Тараса Шевченка, Народного Руху України, інші матеріали (1988-1991). Четвертий розділ – «З громадської трибуни» – об'єднує виступи і промови на відкритті пам'ятників Тарасові Шевченку, Іванові Франку, Лесі Українці, Степанові Бандері, виступи з нагоди річниць Незалежності, інших пам'ятних громадських заходів (1982-1996). В п'ятому розділі – «З мистецької трибуни» – подаються дослідницькі статті, рецензії на книги сучасних літераторів, аналізується творчий доробок членів літературно-мистецького об'єднання «Хвилі Стрия» (1977-1995).

Стрихарчук (Шустова) З. Р. (нар. 1.IV.1951)

Стрихарчук (Шустова) Зоя Романівна народилась 1 квітня 1951 року в с. Сіянци Острозького району, проживає на Славутчині – член Спілки журналістів України, письменниця. Навчалась у Дубнівському училищі культури, після якого працювала кореспондентом газети та режисером. Друкувала свої поетичні та прозові твори в періодичній, обласній та республіканській пресі. Потрапила у автомобільну аварію. Член Української Асоціації письменників. Видала у 1994 році у видавництві “Мир” збірку новел та віршів “Криниця долі”, 1998 році «Сто і одна гумореска». Готуються до друку книга «Гріхи наші земні», збірка лірики «Сповідь ніжного серця».

Стрихарчук З. Р. 100 і одна гумореска Зої Стрихарчук: гуморески. – Шепетівка, 1998. – 127 с.

Гуморески Зої Стрихарчук – це живі картини народного гумору, крізь призми яких видно наше сьогодення, наш побут. Вони відзначаються природністю, влучністю, дотепністю.

Шевчук С. Д. (нар. 18.IX.1971)

Шевчук Світлана Дмитрівна народилася 18 вересня 1971 року в с.

Милятин Острозького району Закінчила Рівненський гуманітарний університет. З 1989 по 1994 рік працювала бібліотекарем в Острозькій ЦБС. Пізніше з 1995 по 2005 рік працювала бібліотекарем у науковій бібліотеці Національного університету «Острозька Академія». З 2005 по 2009 рік працювала директором Острозької ЦСПШБ. Людина творча і натхнена. Її поезія проста, щира, відверта і емоційна. Писати почала ще в студентські роки. Друкувалася в районній періодиці. Окремо видані твори «Стежками долі...» (2005), «Сповідь Клеопатри».

Шевчук С. Стежками долі... : збірка віршів. – Острог, 2005. – 67 с.

Автор сприймає навколишній світ таким, який його бачить в реальній дійсності. У її віршах відбиваються духовні витоки українського народу, його історія, культура, звичаї, що надає їм національного і патріотичного забарвлення. Водночас вона не втрачає з поля зору людину, одну з центральних постатей у віршах, яка посідає тут гідне місце з її стосунками, прагненням кохання, життя та ствердження у ньому. В поезії віддзеркалюється стан душі поетеси, філософія її життя, світобачення, вона піднімає буття людини на високий духовний щабель у всіх його вимірах – добро, чистота, любов, краса, надія.